

der kunde spares, og som har været med til at stille Krav om Tilskud til dem, der tjente mere under Krigen end tidligere; de skulde endda have mere. Jeg siger til det ærede Medlem: Gaa i Stedet for at tale saaledes her ud til Landbrugerne og sig til dem: Hold op med at stille jeres Krav, I har tjent godt og tjener godt i Dag, I er blevet velstillede under Krigen. Det skulde det ærede Medlem gøre i Stedet for at holde Prædikener for Finansministeren, som har protesteret nok, men aldrig med Støtte fra det ærede Medlem undtagen en Gang imellem ved en Ordførertale her i Salen. Det er det eneste, Finansministeren har mærket til Støtte fra det ærede Medlems Side; i Finansudvalget har jeg i alt Fald aldrig hørt det ærede Medlem støtte Finansministeren, naar denne har næret økonomiske Betæneligheder.

Vi har her i Danmark al Grund til at være lykkelige over vor økonomiske Stilling, her, hvor vi har undgaaet Krigen, hvor vi ikke har Invalider, ikke har faldne paa Slagmarken at sørge over, hvor vi er saa økonomisk velstillede som maaske i intet andet Land i Verden. Her skal man ikke begynde at klage og jamre over, at vi har en ødsel Regering, naar man selv har været med til Gang paa Gang at stille Krav til den. Regeringen skal have Tak for den Maade, hvorpaa den har styret Landet under Krigen, og jeg tror, at jeg er mere i Overensstemmelse med de virkelige Forhold end det ærede Medlem fra Æbeltoft, der en Gang hvert halve Aar faar en Sparsommelighedsraptus og mener, at nu skal der siges noget, som kan klinge godt ud over Landet. Det var bedre at holde dette Foredrag i en Landboforening end her paa Rigsdagen, hvor Ord og Handling staar i saa komplet Strid med hinanden, som vel tænkes kan.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Det ærede Medlem har flere Gange peget paa, at de sidste Maaneder havde vist en svindende Udførsel her fra Landet, og gjort opmærksom paa, hvor skadeligt dette maatte virke paa Handelsbalancen. Det er ganske rigtigt, at Udførselen af vore fornemste Produkter er standset. Det ærede Medlem kender jo lige saa godt som jeg Grunden dertil og kan ikke i den Omstændighed, at Udførselen af ret tilfældige Aarsager har været standset i

dette Finansaars første Maaneder, have noget Grundlag for at bedømme, hvorledes Fremtiden overhovedet vil stille sig. Jeg sagde ikke meget om mit eget lyse Syn paa de økonomiske Forholds gode Udvikling her i Landet, men jeg pegede paa, at det overalt siges af de Folk, som er Industriens og Handelens Talsmænd her i Landet, at der kan ventes særdeles gode Udsigter for Handel, Industri og Søfart i de kommende Tider.

Det ærede Medlem gik stærkt imod, hvad jeg har sagt — og jeg antager, det vil blive et Slagord — om, at Kravene vil bestemme Udgifterne og derigennem Indtægterne. Det ærede Medlem vilde rette dette derhen, at det var de nødvendige Krav, man naturligvis maatte imødekomme, men ikke andre; at man ikke maatte imødekomme de fantastiske Krav, jeg nævnedes, var det ærede Medlem naturligvis enig i. Men nu er Spørgsmaalet: Hvad er de nødvendige Krav? Hvorledes skal det bedømmes? Vilde det ikke for en Finansminister være vanskeligt, naar alle Rigsdagens Partier var enige om et Krav, naar alle krævede en Bevilling, og naar dette desuden af de forskellige Ordførere fremstilledes som et nødvendigt Krav, at tro, at dette saa ikke var nødvendigt. Jeg har aldrig ved nogen Debat om en Udgift paa Finansloven eller paa særlige Love hørt en Ordfører sige andet end, at det Krav, han her kom frem med, var et strengt nødvendigt Krav, som maatte imødekommes, thi Befolkningen kunde ikke vente længere. Da dette siges om alt, hvad der ønskes — jeg tør vel ikke sige: af Vælgerne, men jeg vil sige: af Befolkningen, thi Vælgerne er maaske i Rigsdagen ikke noget passende Udtryk at bruge ved en saadan Lejlighed —, naar altsaa Befolkningen staar bagved og rejser Kravet, og Rigsdagsmanden gør det til sit i den Form, at han fremstiller det som nødvendigt, er vi inde i den Situation, som jeg tror vil komme: at det er de nødvendige Udgifter, som vil kræve de nødvendige Indtægter. Jeg tror ganske vist, at man undertiden kan gaa derimod, men jeg har set, at selv der, hvor, som det ærede Medlem fra Fredericia nævnedes, en enkelt Borgerklasse vil skabe sig en større Indtægt, f. Eks. ved Smørproduktion eller Flæskeproduktion — man kan jo nævne, hvad man vil —, betragtes dette Krav af Partierne som saa nødvendigt, at man gør Opfyldelsen til Betingelse for overhovedet at slutte sig til en Foranstaltning,